

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. Пловдив , 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и четвърти март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Божидар И. Кърпачев

като разгледа докладваното от Божидар И. Кърпачев Административно наказателно дело № 20215330201524 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалван е Електронен фиш серия К, № 4253737, издаден от ОДМВР-ПЛОВДИВ, с който на Т. В. В. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал.1 ЗДвП.

В жалбата и в съдебно заседание се сочат конкретни пороци на ЕФ и се моли за неговата отмяна. **Претендират се разноси.**

Въззиваемата страна взема писмено становище за неоснователност на жалбата. Моли за потвърждаване на ЕФ. В условията на евентуалност прави **възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар.**

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че в съпроводителното писмо е посочено, че **разписка за връчване на ЕФ не е върната и не може да се представи.** С разпореждането за насрочване на делото е предоставена нова възможност на въззиваемата страна да докаже

надлежно връчване на ЕФ, като ѝ е определен срок до 18.03.2021г. да представи разписка. И към момента на открито съдебно заседание-24.03.2021г., обаче разписка за връчване не е представена по делото. Същевременно съгласно трайната съдебна практика, при преценка за срочност на жалбата:

-в тежест на административно наказващия орган е да установи при условията на пълно и главно доказване редовно връчване на подлежащия на обжалване акт, като от датата на надлежното му получаване от наказвания субект започва да тече срока за упражняване правото на жалба;

-при доказано от въззиваемата страна редовно връчване, в тежест на жалбоподателя е да установи спазване на установения в закона преклузивен срок- 7 дневен за обжалване на НП и 14 дневен за обжалване на ЕФ.

В конкретния случай, при липса на представени доказателства от въззиваемата страна за редовно връчване на ЕФ, срокът за обжалване на същия изобщо не е започнал да тече, респективно жалбата не е просрочена и подлежи на разглеждане по същество.

ПО ОСНОВАНИЯТА ЗА ОТМЯНА НА ЕФ.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакувания ЕФ намери, че са налице основания за неговата отмяна по следните съображения:

Електронният фиш е издаден за това, че на 29.11.2020 г. в 12:00 часа, на път I-8 км. 213+230 посока изток /от Пазарджик към Пловдив/, при въведено ограничение с пътен знак В 26 на максималната разрешена скорост за движение по пътя от 60 км/ч, МПС с рег. № *****, при отчетен толеранс от минус 3 км/ч. в полза на водача, се движело с установена наказуема скорост 82 км/ч., тоест с превишение на скоростта от 22 км/ч. Собственик на когото е регистриран автомобилът е Т. В. В..

Съдът намира, че изложената в ЕФ фактическа обстановка се ОПРОВЕРГАВА от събраните по делото доказателства.

Видно от изисканото с разпореждането за насрочване на делото и приложено като доказателство писмо от ОПУ-Пловдив към АПИ републикански път I-8 в посочения в ЕФ участък /км. 213+230/, посока

изток /от Пазарджик към Пловдив/ към датата на нарушението –не попада в обхвата на действие на ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26.

Това е така, доколкото знакът В26 в указаната посока изток /от Пазарджик към Пловдив/ е разположен на 110 метра след процесния участък на км. 213+340. На същия метър /213+340/ е поставен знак В 26 и в обратната посока- запад /от Пловдив към Пазарджик/.

От изложеното е видно, че процесния участък, на който е заснето нарушението /км 213+230/ е попадал в обхвата на действие на пътен знак В26, но само в посока на движение обратна, на тази, в която е заснет автомобила на жалбоподателя.

При положение, че на въпросния пътен участък, в установената посока на движение –изток /от Пазарджик към Пловдив/ към датата на заснемане на МПС /29.11.2020г./ не е било въведено ограничение на скоростта 60 км/ч с надлежно поставен пътен знак В 26, то се явяват оборени фактическите констатации в ЕФ, че е допуснато превишение на режима на скоростта от 22 км/ч.

При липса на надлежно поставен знак В26 в тази посока на движение за конкретния пътен участък няма как да е допуснато и нарушение на чл. 21, ал.2 ЗДвП, изискваща превишаване на режима на скоростта, въведен с пътен знак В 26.

Нещо повече предвид констатираната скорост на движение от 82 км/ч и при липса на надлежно поставен знак В26 би се оказало, че поведението на жалбоподателя е изцяло правомерно, доколкото би се явило приложимо общото ограничение на скоростта от 90 км/ч извън населено място.

Посоченият извод за липса на надлежно поставен знак В 26 към дата 29.11.2020г., който да въвежда ограничение на скоростта 60 км/час за процесния пътен участък на км. 213+230 посока изток не се оборва от посоченото в Протокола по чл. 10 от Наредбата, че има поставен пътен знак В26 и той се намира на 220 метра от камерата. Това е така, доколкото от писмото от ОПУ-Пловдив се установи, че знак В26 в релевантната посока на движение действително има поставен, но той се намира на 110 метра след процесния участък. Нещо повече процесния пътен участък /км. 213+230/ попада в обхвата на действие на пътен знак В26, но в обратната посока

на движение.

В този смисъл е изцяло възможно и логично в протокола по чл. 10 от Наредбата **да са отразени именно тези два знака, които обаче не регулират процесния участък.** Доказателство, че именно това е причината за разминаването между писмото от ОПУ и Протокола по чл. 10 от Наредбата се съдържа в самия протокол, в който е отбелязано, **че камерата извършва контрол в двете посоки на движение:**

- както в посока запад, в която процесния участък попада под обхвата на действие на пътен знак В 26,

-така и в процесната посока изток, в която обаче не попада под обхвата на действие на знак В 26.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че именно **ОПУ-Пловдив към АПИ е единствено компетентната институция, която може да предостави надлежна информация** дали на даден участък **от републиканската пътна мрежа** има **законосъобразно поставен знак към дадена дата.**

Това е така, доколкото в чл. 4, от **Наредба № 1 от 17 януари 2001 г.** за организиране на движението по пътищата, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството е предвидено, че **стопанинът на пътя отговаря за** организацията на движението, включително и **поставянето на пътна сигнализация по даден пътен участък.**

В чл. 17 от същата наредба е предвидено, че Проектът за организация на движението се одобрява, както следва:

1. **за автомагистрали и републикански пътища I клас - от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция "Пътища";**

2. за републикански пътища II и III клас - от директора на съответното областно пътно управление;

3. за местни пътища - от кмета на съответната община.

В чл. 12, ал.1, т.3, б. „з“ от Наредбата е посочено, че подлежащият на одобрение проект за организация на движението включва и **организацията на скоростните режими,** което съгласно чл. 2, ал.3 от Наредбата следва да стане и посредством **поставяне на съответната пътна маркировка и пътни знаци.**

Абсолютно същото е предвидено и в глава VII от Наредба № 3 от 16

август 2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците, чл. 80 и сл. от която е установен режим на съгласуване и получаване на разрешение от стопанина на пътя дори и за временно поставяне на знаци и пътна маркировка във връзка с извършвани строителни или ремонтни дейности.

Доколкото процесният път, видно от наименованието му е първи клас, то компетентен да одобри плана за организация на движението по него (независимо дали при постоянна или временна организация) е именно Директора на Изпълнителна агенция „Пътища“, респективно от териториалното поделение тази институция, на чиято територия се намира пътя, ще изхожда най-точната информация за законосъобразно поставени знаци по процесния път.

Отново за пълнота на изложението следва да се посочи, че освен по причината, обсъдена по-горе, за която по делото са събрани реални доказателства, е възможно чисто теоретично разминаването между писмото от ОПУ и удостовереното в Протокола по чл. 10 от Наредбата да се дължи и на други чисто хипотетични причини, например:

-да е налице грешка в Протокола по чл. 10 при описание на мястото на разположение на пътния знак В 26, като посоченото място не отговаря на действителното.

-хипотетично е възможно пътен знак В26 да е бил поставен и преди процесния участък в релевантната посока за движение, но да е бил разположен без одобрението на единствено компетентния орган-Директора на АПИ и без спазване на правилата на Наредба № 3 от 16 август 2010 г. на МРРБ и Наредба № 1 от 17 януари 2001 г. за организиране на движението по пътищата, например по разпореждане на кмета на общината, който обаче е компетентен да регулира пътната маркировка и поставянето на знаци само за местни пътища, не и за републикански.

-хипотетично е възможно на следващо място знак обективно да е бил поставен, преди процесния участък, но конкретното място на извършване на нарушението да не е попадало в обхвата на неговото действие, доколкото съгласно чл. 50 ППЗДвП забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, В26, В27, В28 и В30, важат до следващото кръстовище или до знак, който

ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2.

Във всеки случай причината за това разминаване е изцяло ирелевантна. При наличие на официално писмо от стопанина на пътя, че процесния участък, към процесната дата в релевантната посока изток /от Пазарджик към Пловдив/ не попада под обхвата на действие на пътен знак В26, настоящият състав намира, че следва да се съобрази с това становище.

В този изричен смисъл е Решение от 9.7.2020г. по Наказателно дело 1093/2020 Административен съд – Пловдив, постановено по дело на настоящия състав, в което отново е било констатирано разминаване между отразеното в протокола по чл. 10 от Наредбата и официалното писмо от ОПУ на АПИ, като изрично е отбелязано, че следва да се отдаде преимущество на официалната информация, изискана от стопанина на пътя.

В този смисъл са и влезли в сила решения на настоящия състав по АНД 3819/2020, АНД 6435/2020, АНД 285/2020, АНД 7339/2020, АНД 507/2021, постановени при напълно идентична фактическа обстановка.

По изложените съображения ЕФ следва да се отмени.

ПО РАЗНОСКИТЕ.

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият е доказал реалното заплащане на 300 л е в а адвокатски хонорар за процесуално представителство в производството, доколкото съгласно т.1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума.

Съдът, предвид направеното възражение за прекомерност от въззиваемата страна и като съобрази:

- действителната фактическа и правна сложност на делото, която е ниска и не се отличава от типичната за подобен вид нарушения;

- интереса от водене на делото, намиращ проявление във вида и размера на наложеното наказание - само глоба в размер на 100 лева без

допълнително наказание лишаване от права;

- обема на извършените процесуални действия и приключване на делото в едно съдебно заседание, в което не са събирани гласни доказателства
намира, че **възражението се явява принципно основателно.**

Действително чисто формално уговореният и заплатен размер от 300 лева съответства на минималния предвиден в чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при материален интерес от делото до 1000 лева.

В случаят обаче, дори този размер не може да бъде присъден, доколкото **не се явява справедлив и обоснован** по смисъла на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

В тази връзка следва да се съобразят и задължителните указания дадени от СЕС (Съда на Европейския съюз) **по отправено от български съдилища преюдициално запитване**, в които се сочи, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат (под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката) да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, **съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101**, параграф 1 ДФЕС.

По-конкретно в мотивите на решението на СЕС изрично е посочено, че приетата Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения **не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес.** Посочено е също така, че Висшия адвокатски съвет в България представлява частен икономически оператор, като в българското право **липсват разпоредби, които биха могли да гарантират, че той действа като носител на публична власт в общ интерес** при наличие на ефективен контрол от страна на държавата.

В този смисъл е предоставена възможност на националните съдилища **с**

оглед особеностите на всеки конкретен случай да преценяват дали тази правна уреда се явява необходима и пропорционална.

Така изрично Решение на съда 23.11.2017 на СЕС по съединени дела C-427/16 и C-428/16).

В изпълнение на задължителните указания на СЕС, Върховният административен съд е приел в най-актуалната си практика, че по изключение по административно-наказателни дела може да се присъждат размери на адвокатски възнаграждения и по-ниски от предвидените в Наредбата на Висшия адвокатски съвет, ако е налице явна диспропорция между обема на реално оказаната адвокатска защита и съдействие и предвиждания минимален размер, тоест ако дори този минимален размер се явява несправедлив и необоснован.

Решение № 815 от 21.01.2021 г. по адм. д. № 7591/2020 на Върховния административен съд, Решение № 601 от 18.01.2021 г. по адм. д. № 110/2020 на Върховния административен съд, Решение № 451 от 14.01.2021 г. по адм. д. № 7099/2020 на Върховния административен съд, Решение № 1082 от 27.01.2021 г. по адм. д. № 1192/2020 на Върховния административен съд, Решение № 755 от 21.01.2021 г. по адм. д. № 2488/2020 на Върховния административен съд, Решение № 751 от 21.01.2021 г. по адм. д. № 2474/2020 на Върховния административен съд, Решение № 15618 от 16.12.2020 г. по адм. д. № 5427/2020 на Върховния административен съд, Решение № 6767 от 05.06.2020 г. по адм. д. № 13503/2019 на Върховния административен съд и много други.

В посочените решения изрично е посочено, че Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която предвижда определяне на последните единствено в зависимост от материалния интерес по спора, без да отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставяне на адвокатска услуга, противоречи на чл. 36, ал. 2 ЗА, тъй като определените съобразно Наредбата възнаграждения не биха могли да са справедливи и обосновани. Противоречието на подзаконов нормативен акт със закона води до приложение на чл. 15, ал. 3 ЗНА и определяне на дължимите възнаграждения по справедливост. Страните по договорите за правна защита и съдействие са свободни да уговорят какъвто желаят размер на адвокатските възнаграждения, независимо в каква степен той надхвърля минималния размер по наредбата и независимо

от това, дали той е съобразен с действителната фактическа и правна сложност на делата. Адвокатският труд е от изключителна важност за правната сигурност в правовата държава в никакъв случай не следва да се омаловажава. Това положение и свободната воля на страните обаче не може да се противопоставят на лицето, спрямо което се реализира отговорността за разноски. **Отговорността на държавата за вреди не може да бъде основание за злоупотреба с право и за неоснователно обогатяване.**

Точно такъв случай на неоснователно обогатяване съдът констатира в процесния случай.

От материалите по делото се установява, че **самият жалбоподателя Т.В. е *******, със собствена кантора в гр. Пазарджик. Установява се също така, че **жалбоподателят в лично качество е изготвил и подписал жалбата**, извършвал е справки, молил е за електронен достъп до делото и е **изготвил и подал с електронен подпис допълнителна молба с подробни мотиви**. Че тези действия са извършени не само от името на жалбоподателя, но и реално са изпълнени от него самия е видно от:

- **бланките**, на които са отпечатани жалбата и всички молби – **на адвокатска кантора- ***** Т.В.**;

-посоченото място на изготвянето им в гр. Пазарджик, където е кантората на самия жалбоподателя, а не в гр.Пловдив, където е кантората на повереника;

-изричното отбелязване, че посочените документи **са подписани с електронния подпис на самия жалбоподател Т.В.**

На този фон, едва на 22.03.2021г., много след подаване на жалбата и дори след постъпване по делото на писмото от ОПУ-Пловдив, което е станало основание за отмяна на ЕФ, е съставено пълномощно в полза на адв. Т. И.. На 23.03.2021г., един ден преди съдебното заседание, е подписан и договора за правна защита и съдействие, в който е уговорено и отразено заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Действията, които ангажираният повереник е извършил по делото в резултат от съставените пълномощно и договор за правна и защита и съдействие се изразяват само в:

-физическо получаване в деловодството на състава на поисканите от жалбоподателя преписи от документи на дата 22.03.2021г.;

- входиране в деня на съдебното заседание на **молба, с която моли да**

се даде ход на делото в негово отсъствие и заявява, че поддържа подадените от самия жалбоподател в лично качество жалба и допълнителна молба от 23.03.2021г. и моли за отмяна на НП, без да излага допълнителни аргументи, като са приложени договор за правна защита и съдействие и заверен препис от молбата от 23.03.2021г. , която вече е входирана предходния ден от самия жалбоподател с електронен подпис.

От гореизложеното е видно, че ангажирането на адвокат от страна на жалбоподателя (който сам е такъв) не е, за да реализира добросъвестно правото си на защита (чл. 15 НПК) и на достъп до защитник (55, ал.1 НПК) на какъвто безспорно всяко лице, включително и друг юрист или адвокат има право (съгласно принципите за равенство на правата и процесуалните възможности- чл. 11 и 12 НПК), а в стремеж да се постигне неоснователно обогатяване за сметка на държавен орган, което е недопустимо (ТР № 1 от 15/03/2017 по тълкувателно дело № 2/2016 ОСС от I и II колегия на ВАС).

От проследеното процесуално развитие на делото и участието на упълномощения повереник в него следва, че уговорения и заплатен размер на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, макар и отговарящ на минималните размери, предвидени в Наредбата се явява прекомерен, несправедлив и необоснован.

На жалбоподателя следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 50 лева, отговарящ на абсолютния минимум по административно наказателни дела, съгласно чл. 18 от Наредбата.

Този размер на адвокатското възнаграждение според съда:

-кореспондира на действителния обем на оказаната адвокатска защита и съдействие;

-съответства на материалния интерес от делото- 100 лева;

-представлява за жалбоподателя реално претърпяна вреда, която се намира в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразно издаденото му наказателно постановление. (ТР № 1 от 15/03/2017 по тълкувателно дело № 2/2016 ОСС от I и II колегия на ВАС)

По изложените съображения претенцията за разноски следва да се отхвърли за горницата над 50 лева до пълно претендирания размер от 300 лева

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия К, № 4253737, издаден от ОДМВР-ПЛОВДИВ, с който на Т. В. В. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал.1 ЗДвП

ОСЪЖДА ОДМВР-Пловдив да заплати на Т. В. В., ЕГН ***** сумата **50** лева, представляваща разноси пред Районен съд, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за разноси за разликата над **50 лева до пълно претендирания размер от 300 лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____